

Josep Pla

GIRONA

(un llibre de records)

Editorial Selecta

Barcelona.

Prefaci

El meu pobre condeixeble i amic Albert Ferrer, em demanà l'any 193... , poques setmanes abans de morir, que tingués cura dels seus papers i escrits. *Hi vaig accedir de seguida no sols per l'amistat que tinguerem, sinó perquè Albert Ferrer, enent fill de Palapugell, com jo mateix, em posava davant d'una situació que no havia pogut defugir. Obligat, però, a l'època que vaig rebre aquest hono-*

rable encàrreg a viure a l'estranger, no fou sinó quatre anys més tard, aquesta primavera passada, que vaig parar ment sobre el conjunt informé de notes, croquis i projectes que ~~contenen els papers~~ ^{la paperama contenia.} Hi vaig trobar un manuscrit considerable que em semblà el més acabat ^{de tots els} ~~que~~ ^{sortia de} ~~la~~ ^{la} pluma inèdita del meu plorat amic. Aquest manuscrit és el que publico avui, amb el mateix títol que hi posà Albert Ferrer. ● És possible que més endavant, si ^{el} ~~la~~ novel·la present, arriba a fer una mica d'aura al voltant de la figura del desaparegut, faci una tria de les seves notes i les doni a la publicitat amb el nom de "Carnets".

però ^{El paper, es parablement iúgen} a mi personalment, la lectura ^{llibre de novel·la} de "Girona, una novel·la" m'agradà d'una manera positiva. Em recordà primer la meva època d'estudiant a Girona. Després, la visió que Albert Ferrer té de la nostra vella i estimada ^{ciutat} ~~capital~~ em semblà una intuïció poètica de primer ordre, d'una precisió sorprenent. No crec pas que fins ara s'hagi ~~publicat~~ ^{publicat} un document sobre Girona de l'amplada i de la qualitat d'aquest. Això no és pas prou per poder assegurar el valor intrínsec d'aquest manuscrit però pot donar idea de l'amor enorme que Albert Ferrer tenia per la vella ciutat del Ter.

Sobre l'estil del llibre he de dir que em sembla plausible: és un estil vivent que conté allò que aguanta un estil: la frase és clara i té relleu, l'adjectivació és precisa, arriscada i divertida. A cada paragraf l'autor ^{hi} fa acte de presència d'esperit.

Amb tot, és gairebé inútil que digui que ~~no~~ no comparteixo

una gran quantitat d'afirmacions i de remarques que conté aquest llibre. L'anàlisi d'aquestes discrepàncies, tan naturals, seria massa llarga i fatigosa perquè hom la intenti ací.

La publicació del manuscrit, havent estat retranada i naturalment afectada per els aconteixements d'aquests últims deu anys, planteja el problema dels anacronismes que al voltant d'algunes coses concretes, ^{notoriament conegudes} ~~per~~. Per exemple: Albert Ferrer escribia quan el magnífic altav baron de Palafulpell encara era en peu. devant dones, de la referència que en fa, que havia de fer ara que la barbaire l'ha destruit? Havia d'eliminar l'anacronisme? Havia de respectar-lo? Havia d'afegir una nota senyalant el fet? Després de reiterades deliberacions, vaig decidir no tocar res. Primer, per respecte a l'obra del meu amic. Després, perquè el lector serà prou amable per correctar ell mateix ~~els anacronismes~~ ^{aquella} ~~el~~ ^{aquella petita falta}.

He de declarar finalment que ^{aquella} ~~la~~ ^{de l'adopció} ~~present~~ ha anat precedida del compliment estricte dels requisits familiars que eren del cas i dels consells i advertències que alguns amics han tingut a bé donar-me i que he tingut presents en tot moment.

JOSEP PLA

Mas PLA, 1936.